

Катерина Білокур: Піжмурки квітів

Василь Голобородько

Квітка ховається за квітку,
грається з глядачем у піжмурки,
не з'являється доти, поки її не назвеш:
“Ти, квітко блакитна, що в'єшся все вгору та вгору,
твориш своїм цвітінням перед очима стіну,
тоді вже й не знаєш, чи то квіти, чи небо –
кручені паничі”.

І кручені паничі з'являються з-поза неназваних квітів.

“Ти, квітко блакитніша, що ростеш при дорозі,
подорожніх виглядом своїм звеселяєш,
проводжаєш ідучих із поля помахами
блакитної хусточки –
волошка”.

І волошка виходить із-за спин інших квітів.

“Ти, квітко найблакитніша, що стелишся
низенько по землі,
щоб і мертві небо побачили –
барвінок”.

І барвінок цвіте з-поза невідомих квітів.

Для тих, хто не знали їхні назви по-українському,
квіти не існують:
для чужинців, які пильно стежили,
як малярка водила пензлем
із набраною ультрамариною фарбою, на полотні –
квіти були непомітні:
тільки пензель торкався полотна,
як фарба щезала, усотувалася в полотно,
як молоко крізь цідилок –
біле полотно, та й годі, а перед ним
жінка з наполоханими очима,
водить сухим пензлем по поверхні полотна.

Малярчине заняття покваліфікували як непрактичне
і таке, що не має сенсу,
хоч і не вороже для них,
тому залишили її в спокої.

Та варто було малярці назвати квіти їхніми іменами,
як вони стали рівненько за тином,
як пустотливі діти, і зацвіли блакитне.